

Forfatter: Motzfeldt, Peter

Titel: BREV TIL: Christie, Wilhelm Frimann Koren FRA: Motzfeldt, Peter (1820-01-22)

Citation: Motzfeldt, Peter: "BREV TIL: Christie, Wilhelm Frimann Koren FRA: Motzfeldt, Peter (1820-01-22)", i *Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen*, Gyldendalske Boghandel, s. 300. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990951-000-shoot-L0019909510000153.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Christianiad. 22de Januar 1820.

Jeg har faaet Svar fra Treschow angaaende Rein. Han er af samme Mening som vi, at det ei gaaer an at skaffe ham Klokkerposten. Han mener ogsaa, at det rette er, at Rein faar sig en personel Capellan, — og anseer det ei umueligt, at han kunde gives noget af det Offentlige til Hjælp til Lønnen. Men Sagen er at faa en saadan. Jeg har talt med Hersleb derom. Han har lovet at sondere, om der er nogen Candidat, som har Lyst; men hidtil har han ei kunnet opgive mig nogen. Han talte om den unge Schyds, — men denne har ei endnu taget Examen, og dette skeer nok ikke førend til April, eller naar det er, næste Examen holdes. Siig Rein, hvad jeg har skrevet, og at Aarsagen, hvorfor jeg ei endnu har skrevet ham til igjen, er, at jeg har ventet paa at faa opspurgt et Menneske, som man kunde handle med om at gjøre en Capellan af. Men skriv mig nu ogsaa Du til, om hvilke Conditioner Du troer, at en saadan Capellan i det høieste maatte tilstaaes, — samt om, hvilke Forretninger han skulde bestride; thi en Capellan hos Rein maatte vel maaske overtage flere af disse, end Personel-Capellaner ellers have at udføre. Din Bemærkning om det Uheldige i Stillingen af flere af vore qvodlibetske Venner er sørgelig, men sand, — og desværre — sandt er gjerne alt det sørgelige, man hører. Saaledes var det Rygte, som jeg længe troede falskt, kun altfor sandt, at Rolfsen er død. For ham var det vist en Lykke, men hans mange Børn! Men hvordan er det med hanss. 301pludselige Død? Her taler man adskilligt derom. — Jeg seer dog, at I endnu af og til samles i Qvodlibet og finde — om ei Glæde, saa dog Løier og Adspredelse. Jeg gaar i norske Selskab, og finder — Haxthausen og d. l. — heel lystige at skue! Men da jeg saa dog ei finder nogen Glæde, hverken der eller i andre Selskaber, saa er jeg nu næsten ganske ligegyldig ved at see slige Karle om mig. Denne Contenance bør man sagtens ogsaa have erhvervet ved at have været ved Hoffet. — Nu er da endelig, som Du vel har seet, de bergenske Toldembeder averteret vacante, — og Din Broder har da vel indsendt sin Ansøgning. Jeg skal ei forsømme, at tale til Statholderen, naar Sagen kommer for, ei heller at skrive til Anker derom, naar Sagen gaaer ind. Jeg tror, det vilde ei være galt, om Du selv skrev til Kongen, — eller om Du ei vil dette, at Du da i det mindste skrev til Anker. Jeg veed endnu ei det mindste om, hvem Wedel vil indstille ifra Departementet; han siger ei gjerne dette i Forveten. Det er ogsaa vel mueligt, at Din Broder ei bliver indstillet fra Regjeringen, da der kan være en eller anden gammel Embedsmand, som man ei kan undgaae at indstille, — men det vil vel, efter hvad der er passeret, ei gjøre noget til Sagen. — I den senere Tid har Kongen saa ofte gaaet udenfor Regjeringens Indstilling, saa han nok ogsaa kan gjøre det her, hvor det gjælder en Mand, som dog saameget taler for. — Min Kone og mine Børn hilser Dig. Ungerne ere alle friske, men min Kone har ondt, formodentlig Gigt, i det ene Been, saa hun har ondt ved at gaae. — Hils alle Venner og Veninder fra Din Ven

Mofeldt.